

като изгледа всички, безъ да обръща внимание на жена си извика, ржкомахайки :

— Ще видите!.. Азъ... азъ умирамъ на думата си.

— Повтори, за да ти повърваме, се обади нѣкой на подбивъ.

— Азъ, азъ казвамъ и... повтарямъ, до съмване ще пиемъ на моя смѣтка, чухте ли!

— Само че утре, онази, хетамъ, нѣкой посочи на жена му, — ще ни покаже смѣтката...

— Много черпи тозъ Иванъ Тънкия, брей, — забелѣза първиятъ, — а пѣкъ стотачегата ни сж още праздни.

— Я, стига си се обаждаль, — не стърпе кръчмарката, — не напилъ си се!

— Чули сега, бре Иване, — потвърди единъ.

Засѣгнатъ, Иванъ Тънкия закрачи къмъ тезгяха, де стоеше